

ния, хората, които ръководят човѣчеството, сж създали известни правила за живѣне. Ученицитѣ, като не разбирали тѣзи правила, превърнали ги на букаи за собственитѣ си рѣче и крака. Тѣхниятъ умъ е стѣснилъ тѣзи правила до такава степенъ, че тѣ се намиратъ като въ затворъ.

Сега, като разглеждамъ живота на съвременнитѣ хора, виждамъ, че сж оковани съ букаи и слушамъ дрънкането на тия букаи. Хората ходятъ навсѣкжде, но сами не чуватъ дрънкането на букаитѣ си. Тѣ сж въ положението на затворници, безъ да подозиратъ това. Единъ день ще се убедятъ въ това и ще търсятъ начинъ да се освободятъ. Противоречията на ума, на сърдцето и на волята не сж нищо друго, освенъ вътрешни букаи. — Какво е нужно днесъ, за да се освободятъ хората отъ своитѣ букаи? — Огънь. Когато огънятъ дойде въ свѣта, като съзнателна сила, той ще стопи оковитѣ, и хората ще бждатъ свободни. Достатъчно е този огънь да се докосне до букаитѣ, за да ги разтопи.

За да се справи съ ограниченията и противоречията въ живота, човѣкъ трѣбва да има съзнание за Божественото начало въ себе си. Формулата, която ви дадохъ „Азъ съмъ доброто, азъ съмъ истината“, има отношение къмъ Божественото въ човѣка, къмъ разумното, великото начало въ него, което е произлѣзло отъ Бога. Тѣй щото, кажете ли „азъ“, разбирайте Божественото въ себе си. Само Боже-